

at yde Bidrag i Ildbrandsstilfælde, og der kan være Spørgsmaal, om det er rigtigst særlig at kræve af visse Borgere, at de skulle yde Bidrag ved Kjørstler og deslige, men, hvis man kommer til dette Resultat, hvis man mener, at der er Anledning til helt eller tildels at opretholde en saadan Forpligtelse for Borgerne, da er det Noget, der efter min Opfattelse hører hjemme i Loven, og som ikke bør overlades til Afgjørelse ved Vedtagter eller en Gang ved reglementariske Bestemmelser fra Ministeriets Side. Jeg skal i Forbindelse dermed, tage en enkelt af de Bemærkninger med, som bleve fremsatte af den ærede sidste Læser (Sæssen). Han brugte meget stærke Udtryk om dette Høveri, denne Børnepligt i en sørgelig Skikkelse, som der her var Spørgsmaal om at paalægge Borgerne i Kjøbstæderne, og han bemærkede, at det blev saa meget mere misligt og særligt, fordi der i Loven indeholdes en Henviisning til, at der kunde gjøres særlige Undtagelser i Vedtagterne. Jeg ser ikke rettere end, at forsaavidt man vil forandre det Rugsjældende paa det Punkt — og det Rugsjældende er, at der paahviler Borgerne en saadan personlig Forpligtelse som den, der her er Tale om — saa vil det kun kunne ske derved, at man tilvejebringer den fornødne Assistance paa anden Maade, og da navnlig ved Betaling. Ogsaa her synes det mig at være aabenbart, at de større, mere velhavende Kjøbstæders Interesse staaer imod de mindre Kjøbstæders. Det er muligt, at man f. Ex. i Horsens og Odense vil anse det for rigtigst at afløse den tvungne Tjenesteydelse med den Tjeneste, som kan ydes af et lønnet Brandkorps, men jeg er overbevist om, at mange smaa Kjøbstæder ikke ville være tilfredse med, at noget Saadant slaas fast i Loven. Det er derfor efter min Opfattelse den rette Vej, Lovforslaget er gaaet, naar det i denne Henseende har holdt sig til det Bestaaende, som, for at jeg skal gjentage det, er, at der paahviler Borgerne en personlig Forpligtelse at yde Bistand i Ildbrandsstilfælde, medens Forslaget paa den anden Side er kommet de større Kjøbstæders Lærw imøde ved i næstsidste Stykke af § 1. at bestemme, at de Brandkorpsset paahvilende Pligter i større eller mindre Omfang kunne overdrages til Mandskab, der lønnes af Kommunen, og det er vel at mærke Noget, der skal kunne ske efter Byraadets Bestemmelse, forsaavidt der efter Amtmandens Forordning ikke kan betrygtes Noget ved en saadan Ordning. Er Kommunen misforvøiet med Amtmandens Skøn i saa Henseende, staaer det den frit for at appellere til Justitsministeriet. Der er altsaa i Loven givet de større Byer en Anviisning til at ordne Sagen paa en anden Maade, forsaavidt de derved maatte tro at finde deres Interesse. Men naar man saaledes opretholder Forpligtelsen til at yde personlig Bistand i Ildbrandsstilfælde, saa forekommer det mig fremdeles at være uafviselig nødvendigt, at der

maa indrømmes visse Undtagelser fra en saadan almindelig personlig Forpligtelse. Der er i Lovforslaget som Grund til en saadan Fritagelse nævnet Svaghed, det vil altsaa med andre Ord sige Helbredstilstand. Enhver vil vistnok indrømme, at det er nødvendigt at fritage f. Ex. dem, der ikke kunne gaa, for at yde personlig Tjeneste som Medlemmer af Brandkorpsset. Jeg nævnte nu et Exempel, men der er naturligvis mange andre Tilfælde, hvor man ligeledes vil erkjende Fritagelsen for berettiget. Det var maaste muligt i Loven at gaa ind paa en udtømmende Opregning af alle de Fritagelses- eller Undtagelsesgrunde, som overhovedet skulde erkjendes, men jeg antager, at man vil indrømme mig, at dette altid vil være forbundet med nogen Vanskelighed i Loven at give denne Art Regler paa en saadan Maade, at de paa den ene Side ikke blive for snevre og paa den anden Side ikke altfor vide. Derfor har Justitsministeriet troet, at det netop var i Overensstemmelse med den naturlige Ret til at styre deres egne Sager, som indenfor visse Begrænsninger tilkommer Kommunerne, at man overlod til disse selv nærmere at ordne dette Forhold. Skulde man imod min Forventning anse det for bedre, at Lovgivingsmagten eller Regeringen træffer disse nærmere Bestemmelser, fastsætter Undtagelserne, at man med andre Ord ikke overlader Byernes Bestyrelser at ordne dette Forhold, da kan der for mit Vedkommende forsaavidt ikke principielt være Noget at indvende derimod, men mig forekommer det som sagt at være baade naturligere og ogsaa hensigtsmæssigere at overlade disse Detailler til Byernes Bestyrelser. En Bemærkning endnu skal jeg gøre med Hensyn til § 1 ligeoverfor den ærede 2den Landssthingsmand for 5te Kredts. Han mente, at det burde overlades til Byraadene at afgjøre, hvorvidt man overhovedet skulde beholde Politikorps'er eller ikke, og han knyttede denne Udtalelse til nogle Bemærkninger om, at Politikorps'erne vistnok ikke havde gjort den tilføjede Nytte; han for sit Vedkommende, yttrede han, satte mere Pris paa at have et almindeligt Politimandskab end at have uniformerede og bevæbnede Medlemmer af et Politikorps. Jeg skal nu for det Første i den Anledning gøre opmærksom paa, at det jo ikke er Mening, at Medlemmerne af Politikorpsset just skulde være uniformerede eller bevæbnede. Der er i saa Henseende netop i § 1 aabnet Udgang til at tage Sagen mere frit, idet det kun hedder, at Mandskabet i den eventuelle Politiafdeling skal forsynes med Sidenaaen eller Politistav og med et særligt Politistilt; men i Øvrigt maa jeg bestemt fastholde, at man ikke gjør nogen Forandring i Lovgivningen, hvorved den Myndighed, som Justitsministeriet nu er i Besiddelse af til at forlange, at de paagjældende Kjøbstadkommuner skulle ordne deres Politivæsen paa en betryggende Maade, ændres; jeg maa fastholde, at man ikke forrykker Noget i den For-